

Тъ тръгватъ край
брѣга, загледани въ
блѣсналата отъ изгрѣ-
ващото слънце морска
ширь.

— Цѣла година го
гледахме и не можемъ
да му се нагледаме,
— промѣлвява като че
на себе си единиятъ
войникъ.

— И колкото по-
вече го гледаме, тол-
кова по-силно го оби-
кваме, — отговаря дру-
гиятъ.

— Затова никога не
ще го забравимъ, —
въздъхва първиятъ и
запѣва тихо.

Другарьтъ му поде-

ма пѣсенъта съ пѣленъ гласъ и надалеко проехтява:

Ой, Бѣло море прекрасно,
ний ще се съ тебе раздѣлимъ,
но гдето, море, да ида
тебъ нивга не ще забравя.
Само когато пресъхнешъ
и се въвъ поле превърнешъ;
кога полето разоратъ
и го съсъ лозя засадятъ;
кога лозята пораснатъ
и сладко грозде народятъ;
кога гроздето обертатъ
и руйно вино направятъ;
тогава отъ жалъ по тебе
ще пия, ще се напия;
Но пакъ не ще те забравя
ой, Бѣло море, прекрасно.

ХР. СПАСОВСКИ

